

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2021

Částka 104 – čís. 244

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů. Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2021, s výjimkou ustanovení

- a) čl. I bodů 32 až 34, 36, 38, 69 a 71, která nabývají účinnosti dnem 1. 7. 2022,
- b) čl. I bodů 12 až 15, která nabývají účinnosti dnem 1. 7. 2023,
- c) čl. I bodů 2, 3, 31, 35, 37, 39, 40, 42 až 57, 64 až 67 a 72 až 75, která nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2024, a
- d) čl. I bodů 4, 5, 16 až 23, 70 a 76, která nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2026.

Částka 107 – čís. 251

Zákon, kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2021, s výjimkou části první čl. I bodu 6 a částí druhé až čtrnácté, které nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2022.

Částka 113 – čís. 261

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s další elektronizací postupů orgánů veřejné moci. Zákon obsahuje mj. v části sto dvacáté šesté změnu stavebního zákona.

Účinnost od 1. 1. 2022, změna stavebního zákona nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2023.

Částka 116 – čís. 266

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 12. 11. 2021, s výjimkou ustanovení čl. I bodu 7, které nabývá účinnosti prvním dnem třetího kalendářního měsíce následujícího po jejím vyhlášení.

Částka 124 – čís. 283

Zákon stavební zákon

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2023, s výjimkou ustanovení

- e) § 36, 319, § 322 odst. 1 a 3, § 324 a § 326 odst. 1, která nabývají účinnosti dnem následujícím po dni jeho vyhlášení,
- f) § 15 až 18, § 312 odst. 1 a 7, § 313 odst. 1 a 2 a § 315 odst. 1, která nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2022,
- g) § 312 odst. 4, které nabývá účinnosti dnem 1. 1. 2023.

Částka 124 – čís. 284

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2023, s výjimkou ustanovení čl. XIV bodů 1, 2, 9, 11 a 12 a čl. L bodů 8 až 10, 13 až 15, 18, 42, 43 a 62 a čl. LI bodů 4 a 5, která nabývají účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení, a s výjimkou ustanovení čl. XLII bodu 6, čl. XLIV bodu 17 a čl. LXXXII bodů 26 až 30 a 37, která nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2022.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 505/2019-74

ÚZEMNÍ PLÁN LOUŇOVICE

Navrhovatelka napadala u soudu územní plán Louňovice mimo jiné v části, ve které byla přes její pozemky vymezena místní účelová komunikace. Uvedla, že jde o nedůvodný zásah do jejích práv a že očekávala, že bude moci dotčené pozemky využít jako součást svých stavebních pozemků. Tuto část návrhu shledaly soudy nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud uvedl, že to, zda se pozemní komunikace vybudovaná v budoucnu na dotčených pozemcích z rozhodnutí navrhovatelky stane veřejně přístupnou, závisí na tom, zda budou splněny všechny znaky takové pozemní komunikace

plynoucí z ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a judikatury (jde mj. o souhlas vlastníka komunikace s jejím veřejným užíváním). Ani vymezení plochy veřejného prostranství na těchto pozemcích neznamená, že by se vybudovaná komunikace měla stát nutně veřejným prostranstvím, k němuž se váže právo obecného užívání, neboť veřejným prostranstvím je pouze plocha veřejně přístupná, což opět závisí na rozhodnutí vlastníka nemovitých věcí, nikoliv plocha vymezená jako veřejné prostranství v územním plánu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2021, č. j. 2 As 176/2019-37

ÚZEMNÍ PLÁN DOLANY

§ 26 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zamítl návrh na zrušení územního plánu Dolany v části, ve které byl pozemek navrhovatelky zařazen do nezastavitelné plochy, rezervy pro venkovské bydlení. Před vydáním nového územního plánu byl pozemek navrhovatelky zařazen rovněž do nezastavitelné plochy (plochy zemědělského půdního fondu, stabilizované) a navrhovatelka usilovala o jeho zařazení do zastavitelné plochy pro venkovské bydlení. Následná kasační stížnost navrhovatelky byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Splaškovou kanalizaci a kanalizační přípojku, které již získaly územní souhlas, je nezbytné zohlednit v novém územním plánu, který nemůže změnou využití území usilovat o jejich odstranění. Zcela jinou věcí je však dovozovat z existence kanalizace a kanalizační přípojky nárok na zařazení pozemku do zastavitelné plochy, který by měl povahu limitu využití území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona; takový závěr nemá vzhledem k povaze územního plánu žádnou právní oporu.

Příslib někdejších představitelů obce zařadit pozemek navrhovatelky v návrhu nového územního plánu do konkrétní plochy nemohl založit právem chráněné očekávání, neboť pokud takový příslib představitelé obce skutečně učinili, pak se nejednalo o kvalifikovanou činnost veřejné správy v podobě ustálené praxe, výkladu právních předpisů, veřejně deklarovanou politiku, interní výkladovou či aplikační směrnici či závazné a kvalifikované ujištění o právu či procesním postupu, nýbrž spíše o politické vyjádření. Takové politické vyjádření či přísliby představitelů samosprávy však nemohou bez dalšího založit právem chráněné legitimní očekávání.

I když se může lokalita jevit jako vhodná pro zastavění, neznamená to, že tato „vhodnost“ bez dalšího znamená nutnost změny funkčního využití.

Vlastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 5 As 373/2018-89

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU ZLÍNA

§ 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil část změny územního plánu Zlína, a to pro chybějící odůvodnění vymezení nových zastavitelných ploch. Nejvyšší správní soud tento rozsudek potvrdil.

Ust. § 55 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném ke dni vydání napadené změny územního plánu, stanovilo jakožto podmínku pro vymezení nových zastavitelných ploch mj. povinnost prokázat nemožnost využití již vymezených zastavitelných ploch. Skutečnost, že tato zákonná podmínka byla následně novelou stavebního zákona vypuštěna, nemění nic na tom, že v době vydání předmětné změny byl pořizovatel povinen se jí řídit. Na prokázání nemožnosti využít stávající zastavitelné plochy pro individuální bydlení však pořizovatel zcela rezignoval, byť byl na tento nedostatek několikrát v průběhu řízení o vydání územního plánu navrhovatelem upozorněn.

Daná podmínka, podle níž bylo možné vymezit nové zastavitelné plochy až v případě, kdy již územní plán neměl dostatečnou rezervu dalších ploch, které by k zástavbě mohl nabídnout, byla jedním z limitů rozšiřování zastavitelného území obce. Tím není samozřejmě míněno, že by bylo vždy nutné vyčkat až do úplného zaplnění dosavadních zastavitelných ploch. Při jakém podílu naplněnosti zastavitelných ploch je legitimní vymezovat nové zastavitelné plochy, bude záviset na individuálních okolnostech, jako je tempo zástavby nebo nemožnost zastavení ostatních vymezených ploch. K tomu však slouží právě povinnost vymezení nových zastavitelných ploch v tomto smyslu odůvodnit. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu podmínkám ust. § 55 odst. 4 stavebního zákona neodpovídá ani obecné konstatování o nemožnosti využití již dříve vymezených zastavitelných ploch a potřebě vymezit plochy jiné. Obec tedy musí v potřebné a přezkoumatelné míře podrobností zdůvodnit nejen to, které zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity a proč je použít k nové výstavbě nelze, ale i to, proč se u konkrétních ploch mění jejich charakteristika z nezastavitelných na zastavitelné a proč se jeví být vhodnou náhradou za plochy nevyužité.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 22. 7. 2021, č. j. 8 As 152/2019-39**

ÚZEMNÍ PLÁN BOREK

§ 18 odst. 3, § 19 odst. 1 písm. m) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

V projednávaném případě nabyla stěžovatelka vlastnické právo k dotčenému pozemku až po uplynutí lhůty, ve které bylo možné uplatňovat námitky k územnímu plánu. Dle Nejvyššího správního soudu je nutné v takovém případě stěžovatelce přičítat procesní pasivitu předchozího vlastníka pozemku, který v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy neuplatnil žádné námitky či připomínky. Námitkami stěžovatelky proti proporcionalitě řešení napadené části územního plánu se tak soudy neměly vůbec zabývat.

Nabytí nemovitosti nemůže automaticky znamenat akceptaci napadeného opatření obecné povahy a nemožnost jej podrobit soudnímu přezkumu. Stěžovatelka však dobrovolně vstoupila do práv a povinností předchozího vlastníka a nemohla nabyt více práv, než měl předchozí vlastník. Pokud ten svou procesní pasivitou omezil rozsah možného následného soudního přezkumu opatření obecné povahy, k němuž by byl legitimován z titulu svého vlastnického práva k předmětné nemovitosti, pak převodem vlastnického práva přechází toto omezení i na nabyvatelku této nemovitosti.

Stěžovatelka rovněž namítala, že v územním plánu neměla být duplicitně řešena ochrana lesa, když tuto zajišťuje lesní zákon. I tuto námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Podle ust. § 18 odst. 3 stavebního zákona je cílem činnosti orgánů územního plánování mj. koordinovat veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizovat ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů (včetně lesního zákona). Podle § 19 odst. 1 písm. m) stavebního zákona je úkolem územního plánování vytvářet podmínky pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů před negativními vlivy záměrů na území, přičemž toto ustanovení přímo odkazuje na lesní zákon. Stavební zákon tak přímo určuje, že cílem územního plánování je i vytváření podmínek pro ochranu lesa. Sporná regulace nadto neslouží pouze k ochraně lesa, ale má za cíl i ochránit stavby od poškození např. pádem stromu.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 30. 7. 2021, č. j. 4 As 41/2021-46**

NÁVRH ÚZEMNÍHO PLÁNU OBCE HORNÍ POČAPLY

§ 10 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů

Obec Horní Počaply se obrátila na soud s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, kterého se mělo dopustit jednak Ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO) uplatněním stanoviska k návrhu územního plánu obce, a jednak i Ministerstvo pro místní rozvoj a Ministerstvo životního prostředí, která s MPO následně uzavřela dohodu o řešení rozporu. Touto dohodou žalovaní potvrdili původní požadavek MPO na vypuštění části textu návrhu územního plánu, cit.: „nepřípustné je zpracování jiných odpadů než odpadů vznikajících provozem uhelné elektrárny“.

Městský soud žalobu obce jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že dohoda žalovaných nepředstavovala nezákonný zásah do práva obce na samosprávu, jelikož byla uzavřena zákonem předvídaným způsobem za účelem ochrany zákonem chráněných zájmů. V případě záměrů významných pro celý region, resp. celou Českou republiku, musí obce respektovat jejich závazné vyjádření i následnou realizaci, jelikož svým významem dalece přesahují zájmy jednotlivých obcí. Obec nadto měla svůj nesouhlas s předmětným záměrem vyjádřit prostřednictvím připomínek k aktualizaci Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, nikoli tento zákonem stanovený postup obcházet napadením stanoviska MPO, resp. dohody žalovaných.

Kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl. Potvrdil, že žalovaní zasáhli do práva obce na samosprávu za účelem ochrany zájmů vymezených v zákoně o odpadech. Podle ust. § 10 odst. 1 tohoto zákona se upřednostňuje zejména předcházení vzniku odpadů, a není-li to možné, pak jejich další využití či účelné zpracování, mezi něž může patřit rovněž žalovanými odkazované spalování odpadu k výrobě energie. Zmíněný zájem na účelném odpadovém hospodářství a dalším energetickém využíváním odpadu byl následně promítnut do Státní energetické koncepce a Plánu odpadového hospodářství České republiky, respektive Plánu odpadového hospodářství Středočeského kraje. Na základě těchto koncepčních dokumentů byla vypracována Politika územního rozvoje jako nástroj územního plánování nadřazený jak územním plánům obcí, tak zásadám územního rozvoje krajů. Vzhledem k obecnosti a rozsáhlosti tohoto nástroje územního plánování je pochopitelné, nestanoví-li zcela konkrétně, v rámci které plochy má být vybudováno zařízení pro energetické využití odpadů, ani neuvádí-li výslovně, že v těchto elektrárnách bude zpracováván odpad i z jiných krajů. Jelikož však Politika územního rozvoje vychází z výše zmíněných koncepčních dokumentů, je její ustanovení třeba vykládat právě s ohledem na cíle a záměry zde formulované.

Soudní rozhodnutí vybrala:
Mgr. Naděžda Studenovská

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
SPRÁVNÍ SPIS POŘIZOVATELE**

§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 17, § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2019, č. j. 6 A 134/2017-39, kterým zamítl žalobu spolku A proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 4. 2017, č. j. 13223/2017-81 o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 2. 2017, č. j. HMP 258479/2017 o nepovolení nahlížení do spisu. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Ministerstvo pro místní rozvoj (dále také je „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 11. 4. 2017, č. j. 13223/2017-81, zamítl odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „magistrát“) ze dne 20. 2. 2017, č. j. HMP 258479/2017, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně odmítl žalobci nahlížení do dokumentace ve věci pořizování opatření obecné povahy – Metropolitního plánu hlavního města Prahy (dále jen „OOP“). Magistrát takto rozhodl o žádosti žalobce ze dne 9. 2. 2017 „o povolení nahlížení do spisu“, v níž žalobce uvedl, že název spisu, do něhož chce nahlédnout, je „Opatření obecné povahy – Metropolitní plán hl. m. Prahy“. Konkrétně požadoval nahlédnout „[d]o všech částí spisu, včetně soupisky (včetně termínu, kdy byly do spisu jednotlivé části vloženy), komunikace mezi pořizovatelem a zpracovatelem, pořizovatelem a Ministerstvem pro místní rozvoj nebo Ministerstvem životního prostředí, pořizovatelem a dotčenými orgány, dotčenými orgány a zpracovatelem, zpracovatelem a Ministerstvem pro místní rozvoj nebo Ministerstvem životního prostředí, pořizovatelem a Zastupitelstvem hl. m. Prahy a Radou hl. m. Prahy, zpracovatelem a Zastupitelstvem hl. m. Prahy a Radou hl. m. Prahy, vyjádřeními či podněty či jiné komunikace mezi pořizovatelem či zpracovatelem a městskými částmi.“

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 6 A 134/2017-39, zamítl jako nedůvodnou. Městský soud dospěl k závěru, že ve věci pořizování OOP se nevede spis ve smyslu § 17 správního řádu, neboť z právní úpravy taková povinnost správního orgánu nevyplyvá. Poukázal přitom na povahu OOP, které není ani právním předpisem ani rozhodnutím. Má však blíže k právnímu předpisu, při jeho vydání se nevede správní řízení, v němž by se rozhodovalo o právech a povinnostech konkrétních osob. Naopak, vedení spisu je podle městského soudu typické pro správní řízení a institut nahlížení do spisu je zásadně výsadou

účastníků řízení. Městský soud dále uvedl, že pokud by zákonodárce zamýšlel založit povinnost správního orgánu vést spis a právo určitých osob do něj nahlížet, učinil by tak výslovně, a nikoliv prostřednictvím obecného odkazu (dle § 174 odst. 1 správního řádu) na přiměřené použití části druhé správního řádu. Žalobce se případně může domáhat těchto informací a dokumentů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Městský soud nepovažoval za relevantní ani žalobcův odkaz na § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon); dále jen „stavební zákon“. Podle tohoto ustanovení vedení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku. Městský soud uvedl, že § 168 stavebního zákona ve svém prvním odstavci sice pojednává o OOP, avšak odstavec druhý (zde citovaný) se vztahuje pouze k vedení spisu o projektové dokumentaci v rámci stavebního řízení, a nikoliv k vedení spisu ohledně návrhu OOP.

Proti rozsudku městského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel trval na tom, že ve věci územního plánu musí být veden spis dle § 17 odst. 1 správního řádu. Poukázal (shodně s městským soudem) na pravidlo dle § 174 odst. 1 správního řádu, podle něhož se pro řízení ve věci OOP přiměřeně užije části druhé správního řádu, v níž je obsažena i úprava vedení spisu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, jelikož se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Zdůraznil, že se stěžovatel snaží získat „nehotové informace“ týkající se pořizování daného OOP. Ve své žádosti se zaměřil na komunikaci mezi pořizovatelem, orgány hlavního města Prahy a dotčenými orgány, tedy na informace interní povahy. Tato komunikace není součástí správního spisu; do něho patří úkony a dokumenty pořizovatele a zastupitelstva uvedené ve stavebním zákoně, jenž je úpravou speciální. Požadavky jednotlivých etap pořizování OOP pak určují, které dokumenty budou zveřejněny a stanou se součástí spisu, a tudíž budou k dispozici k nahlédnutí osobám, které prokážou právní zájem; tento právní zájem stěžovatel dle žalovaného neosvědčil. Žalovaný dále uvedl, že zákon neumožňuje, aby stěžovatel nabyl přednostní právo před ostatními dotčenými osobami nahlížet do dokumentace, která má funkci podkladu a tvoří ještě vůbec správní spis ve smyslu § 17 správního řádu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Otázkou je, zda se ve věci pořizování OOP (zde územního plánu) musí vést spis dle § 17 správního řádu. Městský soud na tuto otázku odpověděl záporně, naopak stěžovatel trval, na tom, že povinnost vést spis je v dané věci dána. Tato námitka stěžovatele je důvodná. Ve věci pořizování OOP – územního plánu – je

jeho pořizovatel povinen vést spis. Co se týče dílčích argumentů stěžovatele, prvně je třeba mu přisvědčit, že Nejvyšší správní soud opakovaně ve svých rozsudcích cituje ze spisů vedených ve věci tohoto typu OOP – viz například rozsudek ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz; na citovaný rozsudek, jakož i na tři další rozhodnutí, stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti). Samozřejmě tyto zmínky samy o sobě nepředstavují právní názor, nicméně jejich četnost dokládá, že **faktická existence spisu** ve věci pořizování územního plánu je naprosto běžnou záležitostí a správní soudy z obsahu spisu vycházejí při posuzování otázek přednesených účastníky řízení či osobami zúčastněnými na řízení. Jen pro úplnost soud dodal, že aby šlo o judikovaný právní názor, muselo by jít „[o] *jasně formulovaný a alespoň minimalisticky zdůvodněný závěr týkající se konkrétní právní úpravy, popř. by muselo jít o otázku, se kterou se soud při rozhodování věci nezbytně musel vypořádat, aby dospěl k závěru vyjádřenému ve výroku soudního rozhodnutí*“ (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35). Stěžovateli je též třeba přisvědčit, že nutnost vedení spisu při pořizování OOP byla výslovně judikovávána ve věci mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví, přijatých podle zákona o veřejném zdraví (zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů) a podle tzv. pandemického zákona (zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů). Tato opatření jsou samozřejmě odlišná od územního plánu; nicméně pokud Nejvyšší správní soud vyslovil určité závěry (zde o vedení spisu) ve vztahu k těmto opatřením obecné povahy, mají obecnou platnost, neboť se neopírají o nějakou zvláštní povahu tehdy přezkoumávaných opatření, ale míří k povinnosti, které se vztahují ke všem OOP bez rozlišení předmětu úpravy; dopadají tedy i na nyní zkoumané OOP. V rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021-133, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]právní spis se totiž zakládá ve věci (§ 17 odst. 1 správního řádu), a jeho vedení tudíž vychází z existence věci, kterou v posuzované věci bylo vydání opatření, nikoli z vedení řízení o této věci. Odpůrce proto pochybil, pokud v rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu do správního spisu nezaložil podklady, z nichž při vydání mimořádného opatření vycházel.“ Existence určité věci – předmětu úpravy OOP – je tedy společná pro tehdy i pro tuto projednávanou věc. Tento názor vlastně de facto odpovídá i na argument v odůvodnění napadeného rozsudku, v němž městský soud zdůrazňoval právě rozdíl mezi správním řízením, na něž primárně povinnost vést spis dopadá, a pořizováním OOP, kde se správní řízení nevede. Z absence správního řízení o právech a povinnostech konkrétních osob městský soud dovozoval nutnost neužít na pořizování OOP § 17 správního řádu o vedení spisu (viz odstavec 29 napadeného rozsudku). Tento názor je nesprávný z důvodů uvedených výše a v citované judikatuře. V rozsudku č. j. 8 Ao 1/2021-133 se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k obsahu spisu, respektive vymezil, co do spisu ve věci mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví nepatří: „S navrhovatelí nelze souhlasit v tom, že by ve spise snad měly být založeny i nějaké podklady z neformálních procesů spočívající napří-

klad v zápisech z porad odpůrce. Ani v jiných věcech, ve kterých je rozhodováno z moci úřední, se do spisů nezakládají výstupy z předchozích porad správního orgánu, interní plány kontrol apod. Stejně tak se nezakládají například ani různé verze konceptů rozhodnutí.“ Uvedené lze aplikovat i v této projednávané věci.

Nejvyšší správní soud si byl vědom, že stěžovatel žádal nahlédnout zejména do dokumentů o komunikaci mezi pořizovatelem OOP a dalšími správními úřady, respektive orgány hlavního města Prahy. Taková komunikace, pokud je reflektována v písemné podobě, bude nutnou součástí spisu, půjde tedy – slovy zákona – o písemnosti, které se vztahují k dané věci (§ 17 odst. 1 správního řádu). Judikatura k vedení spisu uvádí, že „[s]právní spis tvoří všechny dokumenty týkající se téže věci. Toto pravidlo se neuplatní pouze tehdy, stanoví-li zákon jinak. Je to ostatně i logické, ve spisu musí zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální ‚stopu‘ postupu řízení“ (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS). Tím však není řečeno, že v nyní projednávané věci musí nutně být součástí spisu veškerá myslitelná komunikace pořizovatele: pokud by se jednalo o komunikaci ryze neformální (zejména ústní či e-mailovou) či pouze okrajového významu k pořizování územního plánu, potom přirozeně součástí spisu nebude.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že se ve věci pořízení OOP – Metro politního plánu hlavního města Prahy – nevede spis. Protože dospěl k tomuto nesprávnému dílčímu závěru, městský soud (ze svého tehdejšího hlediska oprávněně) nevypořádal již ani navazující žalobní body, které vycházely z předpokladu, že povinnost pořizovatele územního plánu k vedení spisu dána je. **Kasační soud k tomu dodal, že tímto rozhodnutím nikterak nepředjímá jak konkrétní obsah spisu ve věci dotčeného OOP, tak ani to, zda do něj bude stěžovatel oprávněn nahlédnout, či nikoli. Tyto úvahy totiž bude muset činit městský soud v návaznosti na žalobcem představené žalobní body.**

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy že ve věci pořízení OOP – územního plánu – je pořizovatel povinen vést spis. Dále pak městský soud v tomto kontextu vypořádá zbylé žalobní body a přihlédne přitom také k nedávné judikatuře Nejvyššího správního soudu ve věcech přezkumu mimořádných opatření podle pandemického zákona.

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
MEZE SOUDNÍHO PŘEZKUMU, VYPOŘÁDÁNÍ
NÁMITEK**

§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost navrhovatele: M. V. proti odpůrci rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 12. 10. 2020, č. j. 73 A 4/2020-50, kterým zamítl jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy – Změna č. 2a územního plánu Š. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Navrhovatel podal ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) návrh, jímž se domáhal zrušení změny č. 2a v celém rozsahu a dále zrušení odstavce 3. 4. 16. písm. a), b), a c) v územním plánu Š. ve znění změny č. 1. Krajský soud návrh v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Připomněl, že soudní řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy je prostředkem ochrany práv, nikoliv nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území, které mají být zásadně vypořádány v řízení před správními orgány. Dále se zaměřil na přezkoumání změny č. 2a z hlediska namítaného rozporu se zákonem, resp. z hlediska proporcionality. Neshledal však návrhové body důvodnými. Námitky směřující proti energetické koncepci města Š., proti vymezení zastavitelných ploch v lokalitě B. a proti koncepci zeleně nemohly uspět, neboť tyto části územního plánu byly jeho obsahem ještě před změnou č. 2a a v rámci aktualizace územního plánu pouze byly po této změně převzaty do úplného znění územního plánu. Navrhovatel přitom netvrdil, že by tyto části napadal v rámci pořizování územního plánu města Š. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, tedy nemohla být jeho práva v uvedených částech nijak dotčena. Co se týče námitek proti nedostatečnému zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí a vyhodnocení vlivů změny č. 2a na udržitelný rozvoj území, nevymezil navrhovatel, v čem konkrétně dojde k dotčení jeho práv tvrzenou vadou zpracování koncepce SEA, resp. nezohledněním sociálního pilíře. Předložil pouze obecné tvrzení o dotčení práva na příznivé životní prostředí, tj. splnil toliko podmínku aktivní procesní legitimize, nikoliv aktivní věcné legitimize. Krajský soud tak nemohl blíže přezkoumat napadené součásti opatření obecné povahy a omezil se na zkoumání toho, zda hodnocení SEA zahrnuje základní náležitosti dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526.

Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné. Stěžovatel konkrétně poukázal na to, že krajský soud nevypořádal jeho argumentaci týkající se povinnosti stanovené v § 53 odst. 5 písm. d) stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud předeslal, že povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní. Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud uvedl, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

V posuzovaném případě stěžovatel poukazyval na povinnost plynoucí z § 53 odst. 5 písm. d) stavebního zákona v rámci své námítky týkající se vymezení zastavitelných ploch v lokalitě B. Tuto námitku jako celek krajský soud naprosto jasně vypořádal v bodech 19 až 21 napadeného rozsudku. Uvedl, že tato část územního plánu Š. nebyla součástí nyní napadeného opatření obecné povahy (změny č. 2a). Podle krajského soudu tudíž nemohla být v uvedené části nijak dotčena práva stěžovatele. Krajský soud tedy založil své vypořádání uvedené námítky na tom, že se nemůže v rámci přezkumu změny č. 2a danou částí územního plánu Š. vůbec zabývat. Za této situace by postrádalo smyslu a bylo v rozporu se zásadou ekonomie řízení, aby se krajský soud zabýval jednotlivými argumenty, o něž stěžovatel opíral svůj závěr o nesprávnosti dané regulace. Úvaha krajského soudu je srozumitelná a přezkoumatelná.

Před posouzením věcných námitek stěžovatele považoval Nejvyšší správní soud za vhodné stručně shrnout podstatu změny č. 2a. Ta totiž nepředstavuje komplexní revizi dřívějších znění územního plánu či jeho částí, jak by se mohlo zdát s ohledem na výše popsané námitky stěžovatele. Obsahuje naopak pouze marginální změny, které jen nepatrně mění dílčí části územního plánu. Za nejvýznamnější změnu lze považovat zrušení územní rezervy pro plochu smíšenou výrobní č. 589 spojenou se zavedením rozvojové plochy Z. (Z34), jejímž hlavním cílem je vytvoření průmyslové zóny s převahou výroby, skladování, příp. administrativy. Dále došlo k úpravě podmíněně přípustného využití ploch smíšených obytných, občanského vybavení, smíšených výrobních, technické infrastruktury, dopravní infrastruktury, veřejných prostranství, kde se nadále nepřipouští možnost jejich využití pro dočasné stavby garáží a parkovišť, resp. pro reklamu. Současně byla rozšířena nepřipustnost využití ploch rekreace, smíšeného nezastavěného území a lesních ploch na bydlení a pobytovou rekreaci. Rovněž byla stanovena povinnost zpracování územní studie pro plochu US-19: B. Další změny spočívají v drobných úpravách výměry jednotlivých ploch a zavedení

menších ploch č. 864–869 určených pro veřejnou zeleň, cyklostezku, plochu smíšenou obytnou a občanské vybavení. Změna č. 2a tedy směřuje do velmi konkrétních detailů, aniž by jakkoliv výrazněji ovlivňovala celkovou základní koncepci města Š.

Stěžovatel podal ke krajskému soudu obsáhlý, do značné míry nepřehledný návrh. V něm se věnoval prakticky výhradně vyjmenování údajných pochybení odpůrce při přijímání změny č. 2a. Při popisu zásahu do svých práv se omezil na obecná konstatování, že pochybení odpůrce se „*negativně promítá do právní sféry navrhovatele ve smyslu práva na příznivé životní prostředí*“, že *dopady praxe odpůrce mají za následek „ohrožení veřejného zdraví obyvatel územního sídla díky absenci jakéhokoliv adaptačního opatření v souvislosti s negativními dopady klimatické změny do urbánního prostředí města“*, a že intenzita „*narušení zákonných mantinelů (...) má přímé a škodlivé dopady právě na trvale udržitelný rozvoj sídla*“. Stěžovatel považoval za zásah do svých práv také to, že odpůrce dle jeho názoru postupoval v rozporu se zákonem. Jediné relativně konkrétnější dotčení svých práv stěžovatel vymezil v souvislosti s námitkami proti energetické koncepci města Š. Zde poukázal na dopady do své materiální sféry plynoucí z toho, že je mu jako odběrateli zamezeno, aby případně využil jinou alternativu dodávek tepla a teplé vody.

Proti velmi konkrétním a detailním změnám, které byly navíc minimálního rozsahu, tedy stěžovatel brojil velmi široce a obecně pojatým návrhem, a to především ve vymezení zásahu do svých práv. Obecnost jeho návrhu vyplývá zejména z toho, že stěžovatel fakticky nebrotí proti regulaci obsažené ve změně č. 2a, ale namítá, že změna č. 2a určitou regulaci neobsahuje. Stěžovatel ve své podstatě tvrdí, že změna č. 2a měla být přijata v lepším znění, které by napravilo domnělé nedostatky dříve přijaté úpravy územního plánu tak, aby docházelo k menším zásahům do práva na životní prostředí, aby bylo více chráněno veřejné zdraví obyvatel a aby byly do budoucna zmírněny dopady již dříve přijaté regulace na trvale udržitelný rozvoj sídla. Pochybení tedy nespátuje v úpravě, kterou obsahuje změna č. 2a, ale ve stavu územního plánu před přijetím této změny. Domáhá se toho, aby byly přijaty takové změny územního plánu, které upraví jím zpochybňované části původního územního plánu.

Nejvýraznějším příkladem mimoběžné argumentace směřující proti předchozímu znění územního plánu jsou námitky týkající se energetické koncepce města Š., vymezení zastavitelných ploch v lokalitě B. a koncepce zeleně. Tyto části územního plánu totiž vůbec nebyly předmětem změny č. 2a a byly součástí územního plánu již před jejím přijetím, což kasační soud ověřil z podkladů ke změně č. 2a. Takové námitky nemohou být úspěšné v řízení, jehož předmětem je právě změna č. 2a. Stěžovatel sice zastává názor, že uvedené části územního plánu lze v nynějším řízení přezkoumat. Svou argumentaci však opírá o chybný výklad usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36. Dle stěžovatele z daného usnesení vyplývá, že úpravu zavedenou původním opatřením obecné povahy je možné napadnout také při přijímání navazujícího opatření obecné povahy, bez ohledu na to, zda se tato úprava novým opatřením mění či nikoli. Takové závěry však z usnesení správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, tedy nemohla být jeho práva v uvedených částech nijak dotčena.

Co se týče námitek proti nedostatečnému zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí a vyhodnocení vlivů změny č. 2a na udržitelný rozvoj území, nevymezil navrhovatel, v čem konkrétně dojde k dotčení jeho práv tvrzenou vadou zpracování koncepce SEA, resp. nezohledněním sociálního pilíře. Předložil pouze obecné tvrzení o dotčení práva na příznivé životní prostředí, tj. splnil toliko podmínku aktivní procesní legitimace, nikoliv aktivní věcné legitimace. Krajský soud tak nemohl blíže přezkoumat napadené součásti opatření obecné povahy a omezil se na zkoumání toho, zda hodnocení SEA zahrnuje základní náležitosti dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526. Žádné vady v tomto ohledu neshledal.

Citované závěry úzce vychází z rozsahu přezkumu, který je omezen mj. tím, jaké konkrétní opatření obecné povahy je napadeno. Právě a pouze napadené opatření je možné v rozsahu uplatněných námitek přezkoumat. Není možné brojit proti úpravě, kterou dané opatření obecné povahy neobsahuje, respektive takové námitky nemohou být důvodné. V nynějším případě je napadeným opatřením změna č. 2a, a proto lze důvodnost námitek posoudit pouze ve vztahu k regulaci obsažené ve změně č. 2a. Zjednodušeně řečeno, stěžovatel musí tvrdit takové myslitelné dotčení svých práv, které může být způsobeno změnou č. 2a, nikoliv předchozím zněním územního plánu.

Stěžovatel popsané pravidlo rozsahu přezkumu zpochybnil. Domnívá se, že po zrušení změny č. 2a by odpůrce musel přistoupit k přijetí nové změny územního plánu, která by odpovídala jeho představám a měnila jím zpochybněné části územního plánu. Tato úvaha je ovšem chybná. Jak uvedl již krajský soud, správní soudy při přezkumu aktů územního plánování postupují v souladu se zásadou minimální ingerence. Soudní přezkum slouží k ochraně konkrétních (úpravou dotčených) práv a nemůže vést k tomu, aby soud ve svém rozhodnutí zavazoval odpůrce k nějakému domnělému nejlepšímu řešení. Pokud by tak postupoval, neúměrně by zasahoval do autonomie rozhodování dotčeného subjektu (obce, kraje atd.). Soud má tedy rozhodovat pouze o tom, zda konkrétní napadená regulace splňuje zákonné podmínky, či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007 č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019-23). S ohledem na rozsah přezkumu soud nemůže odpůrce zavázat, aby do budoucna přistoupil ke změnám požadovaným stěžovatelem. Nelze žádným způsobem predikovat, jak by odpůrce při následném pořizování další změny územního plánu postupoval, či ho k tomu dokonce zavázat.

K uvedenému je dále vhodné zdůraznit, že popsaná omezení rozsahu přezkumu aktů územního plánování jsou důsledkem ochrany právní jistoty jednotlivých adresátů opatření obecné povahy a právní zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náležejí bdělým). Pokud by totiž soud přistoupil na výklad zastávaný stěžovatelem, vedlo by to ve svém důsledku k časově neomezenému abstraktnímu přezkumu opatření obecné povahy, neboť při přijetí jakékoli změny konkrétního opatření by bylo možné napadnout také úpravu zavedenou již dřívějšími opatřeními obecné povahy. Takový výklad je zjevně v rozporu se zákonem, jehož cílem je naopak s ohledem na právní jistotu adresátů opatření dobu přezkumu omezit konkrétní lhůtu

(§ 101b odst. 1 s. ř. s.). Abstraktního přezkumu aktů územního plánování je tedy v souladu s uvedenou zásadou nutné se domáhat v zákonné lhůtě a není možné tato pravidla přezkumu obcházet výkladem zastávaným stěžovatelem. Zákonná lhůta má s ohledem na široký okruh adresátů opatření obecné povahy významnou úlohu. Slouží nejen k ochraně právní jistoty účastníků řízení, ale všech adresátů opatření obecné povahy. Tomu odpovídá i právní úprava, podle níž nelze její zmeškání prominout (srov. § 101b odst. 1 s. ř. s.). Po uplynutí zákonné lhůty je tudíž vyloučen abstraktní přezkum, kterého se nyní, byť nepřímo, domáhá stěžovatel, neboť formálně napadá změnu č. 2a. Proti dřívějším zněním územního plánu však tímto způsobem brojit nelze. V souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019-40, již může dojít pouze k jejich incidenčnímu přezkumu.

Ve zbylých částech návrhu stěžovatel rozsáhle popsal, v čem spatřuje pochybení při vypracování hodnocení SEA a vyhodnocení vlivů změny č. 2a na udržitelný rozvoj území. Jak ovšem bylo uvedeno výše, omezil se především na popis domnělých nedostatků změny č. 2a v tom smyslu, že žádoucí úpravu neobsahuje, tedy že dle názoru stěžovatele nenapravuje nedostatky předchozího znění územního plánu. Nijak tedy nespecifikoval, jaká konkrétní úprava obsažená ve změně č. 2a by měla způsobit jím tvrzené nepříznivé dopady na zdravotní prostředí či ohrožení veřejného zdraví.

Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují jemu náležející subjektivní hmotná práva, která jsou opatřením obecné povahy zasažena. Aby byl návrh shledán důvodným, nestačí pouze tvrdit pochybení na straně odpůrce. Je rovněž nezbytné nutné, aby toto pochybení relevantním způsobem zasáhlo do právní sféry navrhovatele. Soud totiž nepřezkoumává pouze to, zda došlo k pochybení, ale to, zda došlo k pochybení vedoucímu k tvrzenému porušení práv navrhovatele. Zjednodušeně řečeno platí, že v návrhu musí navrhovatel uvádět alespoň teoretickou možnost dotčení svých práv, aby byl aktivně procesně legitimován. Pro prokázání důvodnosti návrhu pak musí tvrdit takové dostatečně konkrétní dotčení svých práv, aby bylo možné konstatovat, že tato práva byla přijatým opatřením obecné povahy porušena. Ke konkrétnosti návrhových tvrzení lze odkázat na rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.*“ V souladu s dispoziční zásadou je to tedy navrhovatel, kdo určuje rozsah a do značné míry také kvalitu soudního přezkumu.

Bylo tedy na stěžovateli, aby v návrhu tvrdil dostatečně konkrétní a relevantní dotčení svých práv. To se však nestalo. Stěžovatel dostatečně nespecifikoval, jak by mělo dojít k zásahu do jím označených práv, tedy jaký konkrétní dopad na životní prostředí či veřejné zdraví, který bude současně zasahovat do jeho právní sféry, způsobila změna č. 2a. Z návrhu není zřejmé, v čem by mohlo, byť i hypoteticky, dojít k dotčení práv stěžovatele (a jakých), pokud by soud shledal, že posouzení udržitelného rozvoje území dostatečně nezohledňuje pilíř sociální.

Stěžovatel také namítl, že nebyly řádně vypořádány jeho připomínky a námitky proti změně č. 2a, což krajský soud rovněž chybně vyhodnotil. Krajský soud nicméně jasně vysvětlil, že se danými námitkami nezabýval, neboť by s ohledem na znění návrhu nebylo možné konstatovat dotčení práv stěžovatele, a to pro mimoběžnost jeho návrhu a nedostatečné tvrzení dotčení na právech. Také tomuto závěru musí Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť, jak již bylo opakovaně uvedeno, stěžovatel nepředložil dostatečně konkrétní tvrzení o tom, jakým způsobem dojde v důsledku úprav přijatých ve změně č. 2a k zásahu do jeho právní sféry. Fakticky brojil pouze proti formálním vadám změny č. 2a, což však v případě návrhu na zrušení opatření obecné povahy není dostatečné. Ani tato námitka proto není důvodná. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud považoval za vhodné odkázat na svůj rozsudek ze dne 16. 12. 2020, č. j. 8 As 161/2018-87, a tam citované judikatury, z níž plyne, že je podstatné, zda byla námitka vypořádána z materiálního hlediska. Lze-li z opatření obecné povahy dovodit, z jakého důvodu považuje odpůrce námitku navrhovatele za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, nebo proč považuje jím předestřené skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, není absence formálního rozhodnutí o takové námitce důvodem pro zrušení opatření obecné povahy. Není tedy stěžejní, zda odpůrce vypořádal argumentaci stěžovatele v rozhodnutí o námitkách či v rozhodnutí o připomínkách. Podstatné je, aby toto vypořádání bylo učiněno přezkoumatelným způsobem. I na obšáhlu námitku lze přitom reagovat velmi stručně.

Jakkoliv Nejvyšší správní soud chápe snahu stěžovatele o zajištění co nejlepších životních podmínek v podobě zdravého životního prostředí, nelze soudní přezkum dílčích změn územního plánu pojímat jako jakýsi obecný nástroj pro komplexní revizi daného územního plánu. Tímto způsobem nelze dosáhnout toho, aby byl již řádně schválený územní plán měněn dle představ stěžovatele. Úkolem správních soudů není stanovit, jakým způsobem má být určité území využito a vnucovat obci určitou variantu územního plánu, či tento, jakkoliv dotvářet. Jejich úkolem je bránit jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Česká společnost pro stavební právo*